

γνωμοδότηση ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. *γνωμοδοτῶ*.

Ἡ παρ' εἰδικοῦ διδομένη γνώμη, *γνωμάτευση* :
Ἡ γνωμοδότηση τοῦ Ἀρείου Πάγου — τοῦ πειθαρχικοῦ, τοῦ
νομικοῦ, τοῦ ἱατρικοῦ συμβουλίου.

γνωμοδοτῶ λόγ. σύννηθ.

Τὸ Βυζαντ. *γνωμοδοτῶ*.

Παρέχω γνώμην ἐπὶ ζητήματος τῆς ἀρμοδιότητός μου :
Τὸ νομικὸ συμβούλιο γνωμοδοτεῖ.

γνώμονας ὁ, λόγ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *γνωμων*.

1) Ὁργανον πρὸς χάραξιν ὀρθῶν γωνιῶν καὶ καθέ-
των γραμμῶν λόγ. β) Γενικῶς ὄργανα πρὸς μέτρησιν γω-
νιῶν, διαστάσεων λόγ. : Χωρομετρικὸς γνώμονας. 2) Ὡς
μουσικὸς ὄρος, τὸ εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πενταγράμμου τιθέ-
μενον σημεῖον πρὸς δῆλωσιν ὠρισμένου φθόγγου λόγ.
3) Μεταφ., μέτρον, κανὼν λόγ. σύννηθ. : Κρίνει μὲ γνώ-
μονα πάντοτε τὸ συμφέρον του.

γνώρα ἡ, πολλαχ. καὶ Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.) ἐγνώ-
ρα Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) γνώρος τό, Εὐβ. (Αὐλωνάρ., Βρύς. Κουρ.
Κύμ.) Ἡπ. Θήρ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτμ. Πελοπν.
(Γορτυν.) Ρόδ. Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ. γνώρος ὁ, Εὐβ. (Ἀκρ.
Μετόχ. Ψαχν. κ.ά.) Ἡπ. (Μαργαρ. Πάργ. Πωγών. κ.ά.)
Θράκ. Στερελλ. (Ἀράχ. Δεσφ.) γνώρους Εὐβ. (Στρόπον.)
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γνώρου τό, Θράκ. γνώρος
Σκῦρ. γνώρι Καππ. (Φάρας.) — Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 16.

Ἐκ τοῦ *γνωρίζω* ὑποχωρητ. Βλ. Γ. Χατζιδ.,
MNE 1,76. Διὰ τὸν τύπ. *εγνωρα* βλ. Γ. Χατζιδ.,
MNE 2,569, διὰ δὲ τὸν τύπ. *γνωρος* τό, Γ. Χατζιδ.,
Ἀθηνᾶ 2 (1890), 707 καὶ MNE 2,41 καὶ 63.

1) Γνωριμία, γνώσις, ἀντικείμενον γνώσεως πολλαχ. καὶ
Τσακων. (Μέλαν.) : Ἡ γνώρα τοῦ κακοῦ — τῆς ἀγάτης Λεξ.
Δημητρ. Ἔχω γνώρα (= γνωρίμως ἔχω) Ἡπ. Θεσσ. Δὲν
ἔχουμε γνώρα Ἰθάκ. Δὲν ἐδέχονταν ξένους χωρὶς γνώρο Ἡπ.
Δὲν ἔτ' ἔχει νὰ χουμι γνώρο Εὐβ. (Ψαχν. κ.ά.) Δὲν ἔχω τὸ γνω-
ρος τῆς τσαὶ δὲ ξέρω ἔντα ἄθροπος εἶναι Σκῦρ. Μὴν κἀν' ὅς
γνώρο (= μὴ δημιουργῆς σχέσεις) Στερελλ. (Ἀράχ.) Νὰ χα-
θῇ ὁ γνώρος τ' (ἂς ἔλειπεν ἡ γνωριμία του) αὐτόθι. Εἴχαμε
γνώρα (= ἐγνωρίζομεθα) Μακεδ. (Νάουσ.) Ἔχουμε τόσες
γνώρες Κέρκ. Δὲν ἔχει γνώρα μὲ τὸ σπῖτι τους, γιὰ νὰ τοὺς
μιλήσῃ γιὰ συγκέσιον (= συνουκίσιον, γάμον) Πελοπν. (Κυ-
νουρ.) Δὲν ἔχω γνώρα μὲ κανέναν ἐς τὸ χωριὸ Πελοπν.
(Βερεστ.) || Φρ. Δίνω γνώρα (γνωρίζομαι, συνιστῶμαι πρὸς
τινα) πολλαχ. Σᾶς ἄκουα ποὺ μιλοῦσατε Θιακά καὶ ἦρτα
νὰ σᾶς δώσω γνώρα (Θιακά = Ἰθακήσια) Ἰθάκ. Δὲ θὰ δώκω
γνώρα σὲ κανέναν Πελοπν. (Γαργαλ.) Ἐνὶ δίου γνώρα
(= γνωρίζομαι) Μέλαν. Κάνω γνώρα (συνάπτω γνωριμίαν)
πολλαχ. || Ἄσμ.

Φιλεῖ διωφὸς τὴν ἀδιωφὴ καὶ γνώρα δὲν τῆς δίνει
Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πάντοτε τοῦτο πεθυμῶ, γιὰ νὰ σὲ ἀνταμώσω,
πῶς εἶμαι γὼ ἡ ἀγάτη σου γνώρα νὰ μὴ σοῦ δώσω
Κάρπ.

Ἀνάθεμά δη τὴ στιγμὴ καὶ ἀνάθεμα τὴν ὥρα
ποὺ δίδανε τ' ἀμμάθια μου τῶν ἐδικῶ σου γνώρα
Κρήτ.

Ἄν εἶχα φίλο βιστικό, νὰ χῇ ἀγάτης γνώρα,
θὰ τοῦ λεγα τὰ πάθη μου τσαὶ νὰ μὲ παρηγόρα

Ἄνδρ. Ἡ σημ. καὶ εἰς Φορτουν., Ἰντερμ., Β, στ. 27-28
(ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «ἡ ἐγνώρα ἐκείνη ὅπου ὀρανὸς καὶ ἡ μπο-
ρεμένη φύση | τοῦ κάθα νὸς ἐδώκασι πῶς εἶναι νὰ γνωρίσῃ».

β) Συνεκδ., γνώριμος ἄνθρωπος, γνωστὸς Καππ (Φάρας.) —
I. Ζερβ., Τραγ. καλ. καιρ., 33,24 — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Κ' ἐφάνη ποὺ ἀντίκρουσα κάποια παλιά μου γνώρα
I. Ζερβ., ἐνθ' ἄν. 2) Πεῖρα, ἐμπειρία Σάμ.: Δὲν ἔχει γνώρα
ἀπ' ἄλογα. 3) Τεκμήριον, ἐνδειξις πρὸς ἀναγνώρισιν, ἀνα-
γνώρισις Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν. κ.ά.) Θεσσ. (Δομοκ.)
Θράκ. (Αἰν.) Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Κῶς Πελοπν.
(Δάρα Ἀρκαδ. κ.ά.) Σαμ. κ.ά.: Τοῦ δονκι τοῦ δαχτ' λίδι τ'
γιὰ γνώρο Ψαχν. Ὡς τοῦ γνώρου ἐγὼ δὲν τὰ καλονοῦρίζουν
αὐτὰ τὰ πιδιά ποῖο εἶν' τό 'να καὶ ποῖο εἶν' τ' ἄλλον Στρόπ. ||
Ἄσμ.

Ἀλήθεια, εἶσαι τρομερός, μὰ κάμε μου μὴ γνώρα
καὶ δεῖξε μου πῶς θὰ πετᾷς, ἂν εἶναι τώρα ὥρα
Κῶς. 4) Εἰδησις ἀφίξεως Κάρπ. (Ἐλυμπ.): Ἐν ἦσκε
γνώρα.

γνώρητα ἡ, Ἑρεικ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γνωρα*, ὡς *ἐχθηρα* - *ἐχθηρητα*, *μα-
νία* - *μάνητα* κ.τ.δ.

Ἡ μετὰ τινος γνωριμία, αἱ σχέσεις ἐνθ' ἄν.: Ἐδῶ 'ς τὴ
Ρούκ' σσα ἔχομ' ὅλοι γνώρητα Ἑρεικ. Μὰ ἐμεῖς ἐξεμακρύ-
ναμε ἀπὸ τὴ γνώρητά μας καὶ δὲ γνωρίζομαστε Παξ. Συνών.
γνωρα 1, *γνωριμία* 1.

γνωρίζω κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Μαρτ.) Καλαβρ. (Μπόβ.)
Καππ. (Ἀνακ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Ἀργυρόπ. Οἶν. Σταυρ.
Τραπ. κ.ά.) *γνωρίζω* Κῶς (Καρδάμ. Πυλ.) Χίος (Μάρ-
μαρ.) *γνωρίντζω* Ἀγαθον. Ἀστυπ. Σίφν. Σύμ. *γνωρίζου*
Εὐβ. (Βρύς.) Πελοπν. (Μάν.) *γνωρίζω* Εὐβ. (Κουρ.) *γνω-
ρίζω* Σκῦρ. Στερελλ. (Λοκρ.) *γνωρίζου* βόρ. ἰδιώμ. *γνωρίω*
Θεσσ. (Κρήν.) Λέσβ. *γνωρίζου* Σαμοθρ. *γνωρίζω* 'μα Τσα-
κων. (Χαβουτσ.) *γνωρίζω* 'μα Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.)
ἐγνωρίζω Ἡπ. Κάρπ. Κύπρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πόντ. (Ἱμερ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Ὁφ. Σούρμ. Σταυρ. Χαλδ. Τραπ.) Χίος
(Μεστ.) *ἐγνωρίζου* Πελοπν. (Μάν.) *ἐγνωρίντζω* Πάτμ. *ἐ-
γνωρίου* Χίος (Μεστ.) *ἡγνωρίζω* Κύπρ. Μεγίστ. *ἡγνωρίζου*
Λυκ. (Λιβύσσ.) *ἀγνωρίζω* Κρήτ. (Ἡράκλ. κ.ά.) Κύπρ. Πόντ.
(Χαλδ.) *ἀγνωρίζου* Μακεδ. (Βαρβάρ. Βόιον Ἐλάτ. Κατά-
καλ. Δαμασκην. Κοζ. κ.ά.) *ἀγνωρίζω* Μακεδ. (Νιγρίτ.)
ἀγνωρίζου Μακεδ. (Ἄνω Κώμ. Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
Καρπερ. Κατάκαλ. Κοζ. Ρουμλ. Τριφύλλ. Χαλκιδ.) *ἀγνωρίζω*
γνωρίζω Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἀγνωρίζω* Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἀγνω-
ρίζω* Κύπρ. *ἀγνωρίζω* Κύπρ. *γνωρίζω* Κρήτ. Κύπρ. *γνωρί-
ζω* Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καππ. (Φάρας.)
ἐν-γνωρίζω Ἀπουλ. *ἀνωρίζω* Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀν-γνωρίζω Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) *ἀν-γνωρίζω* Καλαβρ.
(Μπόβ.) *ν-γνωρίντζω* Ἀπουλ. (Καλημ.) *ἀν-γνωρίδω* Καλαβρ.
(Μπόβ.) *ἐν-γνωρίντζω* Ἀπουλ. (Καλημ.) *γνωρίζω* πολλαχ. καὶ
Καλαβρ. (Ροχούδ. Χωρίο Βουν.) Καππ. (Ἀνακ. Συνασσ.)
Πόντ. (Ἀντρεάντ. Ἀργυρόπ. κ.ά.) *γνωρίζου* Ἄνδρ.
(Κόρθ.) Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κύμ.) *γνωρίζω* Κῶς (Καρδάμ.
Πυλ.) Σύμ. Χίος (Βέσ.) *γνωρίντζω* Κάρπ. Κάσ. Σίφν. Σύμ.
Φολέγ. *γνωρίντζω* Ἀστυπ. Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Κάσ. Λέρ.
Χίος (Διδύμ. Νένητ. Ὀλυμπ.) *γνωρίζω* Καλαβρ. (Μπόβ.)
Χίος (Πυργ.) *γνωρίζω* Χίος *γνωρίζω* Θράκ. (Τσακίλ.)
Κρήτ. Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. *γνωρίζου* Α.
Ρουμελ. (Μέγα Μοναστήρ.) Εὐβ. (Στρόπον.) Ἡπ. (Δωδών.)
Θράκ. (Δαδ. Διδυμότ.) Καλαβρ. (Καρδ. Μπόβ.) Μακεδ.

(Φλόρ.) Τῆν. γρουνίν-νω Λυκ. (Λιβύσσ.) γρουνίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐγρωνίζω Κάσ. Κύπρ. Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ. κ.ά.) Χίος (Ὁλυμπ.) ἐγρωνίντζω Σύμ. Πάτμ. Χίος (Ἅγιος Γεώργ. Ὁλυμπ.) ἐγρωνίντζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.) ἐγρουνίζω Κύπρ. ἀγρωνίζω Α. Ρουμελ. (Καρ.) Θράκ. (Δαδ. Διδυμότ.) Κύπρ. (Κυθρ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον) ἀγρωνίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγρωνίσζω Καλαβρ. (Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Βουν.) ἀγρωνίσζω Καλαβρ. ἀγρωνίζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγρωνίδζω Καλαβρ. (Μπόβ.) χρωνίζω Κάρπ. Κύπρ. Σίφν. Στερελλ. (Λοκρ.) Σύμ. Τῆλ.—Ι. Βηλαρ., Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 39 Γ. Ψυχάρ., Ὀνειρ. Γιαννίρ., 53 ἐχρωνίζω Κύπρ. (Κυθρ.) Μακεδ. ἡγρωνίζω Ἀστυπ. ἡχρωνίζω Κύπρ. ἀχρωνίζω Κύπρ. γρουνίζω Χίος (Πυργ.) γουρνίζω Πελοπν. (Μοναστηρ.) γουρνίζου Ἡπ. Λέσβ. Μακεδ. (Βέντσ.) γουρουνίζω Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Κύπρ. Μακεδ. ἀγρωνίσζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀν-νωρίω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐγρωνίζω Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) γνωρῶ Σύμ. Χίος ἐγνωρῶ Χίος (Καρδάμ. κ.ά.) γνωρζῶ Πάρ. (Λευκ.) γρουνῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) ἡγρουνῶ Λυκ. (Λιβύσσ.) γνώρω Καππ. (Ἀραβάν.) νιουζίζουρ ἐν Τσακων. (Μελαν. κ.ά.) Ἀόρ. γνούρ'κα Σκῦρ. ἀνωρία Καλαβρ. (Μπόβ.) ἐνιουζία Τσακων. (Μέλαν.) Παθ. γνωρισκοῦμαι Πόντ. ἐγνωρισκοῦμαι Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἐγρωνίγομαι Πόντ. (Κερασ.) γρωνειόται Καππ. (Ἀνακ.) Παρατ. ἐγνωρίζουμαι Πόντ. (Ἀργυρόπ.) Ἀ' πληθ. ἐγνωρίζομάστανε Πελοπν. (Κυνουρ.) Παθ. ἄόρ. ἐγνωρίγα Πόντ. (Ἀργυρόπ.) ἐγνωρέθανε Πόντ. (Σούρμ.) Μετοχ. γνωριζόμενος Πελοπν. (Πάτρ.) γνωριζούμενος Κεφαλλ. κ.ά. γνωριζάμενος Ἀμοργ. Ἄνδρ. Εὐβ. (Πλατανιστ.) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) κ.ά. γνωριζάμινους Λῆμν. γνωρ'ζάμενος Λευκ. (Φτερν. κ.ά.) ἀγνωριζάμενος Κύπρ. γνωριζάμενος Σκῦρ. γνωμιζάμινους Σαμοθρ. γνωρ'ζάμενο Σκῦρ. γνωρ'ζάμινους Σκῦρ. Λέσβ. (Πάμφιλ.) γνωρισάμενος Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἰος νιουζισκούμενε Τσακων. (Μέλαν.) γνωρισμένος πολλαχ. ἀγνωρισμένο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγρωνιμμένο Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγρωνιμ-μένο Καλαβρ. (Μπόβ.) ν-νωριμ-μένο Καλαβρ. (Γαλλικ).

Τὸ ἀρχ. γ ν ω ρ ί ζ ω Διὰ τὸν τύπ. ἐ γ ν ω ρ ί ζ ω βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,139. Ὁ τύπ. καὶ εἰς Χρον. Μορ. στ. 949 (ἐκδ. J. Schmitt) «τοσοῦτην ἀδιάκρισιν, νὰ μὴ τὸ ἐγνωρίζω». Ὁ τύπ. γ ρ ω ν ί ζ ω καὶ εἰς Δουκ., ὁ ἀ γ ρ ω ν ί ζ ω εἰς Μαχαίρ. 1,4 (ἐκδ. R. Dawkins) «καὶ πῶς ἀγρώνισεν τοῦ Χριστοῦ ἀπὲ τοὺς ληστάδας», ὁ ἐ γ ρ ω ν ί ζ ω εἰς Σάθ., Μεσ. Βιβλ., 2,607 κ.ά., ἀ γ ρ ω ν ι ζ ά μ ε ν ο ς εἰς Μαχαίρ., 1,436 «ὡς χρέος ἀγρωνιζάμενον εἰς τὴν αὐλήν». Ὁ τύπ. ἐ γ ν ω ρ ῶ ἐκ τοῦ ἀορίστου.

1) Καθιστῶ τι γνωστὸν καὶ μέσ. καθίσταμαι γνωστὸς κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Γαλλικ. Μπόβ.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.): Νὰ σοῦ γνωρίσω τὸν τάδε. Ἐγνώρισα πολλοὺς σήμερα. Εἴχαμε γνωριστῇ πέρυσι κοιν. Χωρὶς δουλειὰ δὲν ἐμ'νισκε ποτές, γιὰτ' ἦταν γνωρισμένος 'ς τὰ Γιάννενα Ἡπ. (Κόνιτσ.) Δὲν ἦθιλι ἀκόμα νὰ γρουν' στῇ ποιός ἦταν Μακεδ. Ἐβὼ ἐν-νώρισα τὸν ἀντισιό σ-σου Καλημ. Κοιμ'θήκαμι σὶ σπὶτ' γνουρ'ζάμινον (= γνωστὸν) Σαμοθρ. Ἡταὶ φίλοι μ' ἐτηνέρι, γνουριζόμ'νοι τάνι πολὺ μ' ἐτηνέρι (ἦσαν φίλοι μ' ἐκεῖνον, ἐγνωρίζοντο πολὺ) Χαβουτσ. 2) Γι-νώσκω, ἐπίσταμαι, ἔχω γνῶσιν τινος λόγ. κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Καρδ. Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ. κ.ά.) Καππ. Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. κ.ά.): Γνωρίζω χορδ - κολύμπι - ράφιμο κ.τ.λ. Γνωρίζω νὰ ντύνωμαι - νὰ φέρωμαι - νὰ τρώγω κοιν. Τὸν γνωρίζω καλά. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ παιδί. Γνωρίζομαστε ἀπὸ τὸ σχολεῖο κοιν.

Ἢ γνωρίζω (= δὲν γνωρίζω, ἀγνοῶ) Τραπ. Δὲν δὴ γνωρίζω καθόλου Μεγίστ. Γνωριστήκαμε σ' ἓνα σπὶτι Πελοπν. (Κυνουρ.) Αὐτὴ ἡ κόρη θὰ γνωρίζῃ νὰ μοῦ ξεδηλήσῃ τὸ μῦθο (ξεδηλήσῃ = φανερώσῃ) Νίσυρ. Ἐκαμώθηκε πῶς δὲ μὲ γνωρίζει Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οἱ ρουννοὶ π' βάφτ'ζαν τὰ πιδιὰ γνώρ'ζαν τί ὄνομα θὰ τ' βγάλ'ν Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Ἀφοῦ δὲ γρωνίζω γράμματα βέβγια, λαθεύγω 'ς τσὶ λογαριασμοὶ μου Μῆλ. Σὰν ἔχῃς μερμηγκιές, φάε μερμηγκοχόρταρον, μὰ 'ἐν πρέπει νὰ γνουρίζῃς ἐτοῦτο, νὰ τὸ ρίζουνε 'ς τὸ φαῖν σου γιὰ 'ς τὸ βραστικόν σου (βραστικόν = πρῶτον ῥόφημα) Χίος. || Φρ. Τόνε γνωρίζω αὐτὸν ἀπὸ τὴν καλὴ κοιν. Συνών. φρ. Τὸ ν ξέ ρ ω ἀ π ὸ τ ῆ ν κ α λ ῆ. Τὸν γνωρίζουν καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ — κ' οἱ πέτρες (ἐπὶ προσώπων λίαν γνωστῶν εἰς ὅλους) κοιν. || Παροιμ. φρ.

Τὸ κοινῶ, τὸ νανουρίζω, | τίνος εἶναι δὲ γνωρίζω (εἰρωνικῶς ἐπὶ τῶν εὐήθων οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν συνειδήσιν τῶν πράξεων των) Ἰθάκ. || Παροιμ. Δὲ γνωρίζει τὸ σκυλλὶ τὸν ἀφέντη του (ἐπὶ πλήρους ἀκαταστασίας πραγμάτων ἢ συγχύσεως ἰδεῶν) κοιν. Ὁ σκύλλον τῆμ μάνναν ἀτ' κ' ἐγνωρίζει (συνών. μὲ τὴν προηγουμ.) Πόντ. Δὲν γνωρίζει ἡ μάννα τὸ παιδί (ἐπὶ μεγάλης ἀναταραχῆς) Ἡπ. Τοῦ σῆ'λλὶ δὲν γρωνίζ' Τετράδ' (ἐπὶ ἀτόμου ἀδιαφόρου διὰ τοὺς ἄλλους καὶ λίαν ἀτομιστοῦ) Ἡπ. (Ἀρτοπ.) Ἡ γελάδα ποὺ πηδεῖται τὰ δαμάλια τῇ γνωρίζουνε (ἐπὶ τῶν καθιστάντων ἐμφανεῖς τὰς ἐπιθυμίας των) Πελοπν. (Γέρμ.) || Γνωμ.

Θέλεις νὰ τότε γνωρίσης; | δῆρῃσε τῇ συνδρομῇ του Κρήτ. (Νεάπ.) Ὁ σὴν ἀνεφορίαν τὸ σύντεκνον ἀτ' κ' ἐγνωρίζ' καὶ 'ς σὴν κατεφορίαν τὸ γαίδαρον (ἐπὶ τοῦ προσποιουμένου ἔνεκα συμφέροντος ἄγνοιαν προσώπων καὶ πραγμάτων) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) || Ἀσμ.

Ποιός ἡγνωρίζει 'κεῖ χαμαὶ εἶντα λογιῆς ἐκάμαν Κύπρ.

Κ' ἐγὼ τὸν παῖδιον π' ἀπαῶ καλὰ τὸν ἀγνωρίζω αὐτόθ.

Ἡ γλῶσσα μου εἶναι κοντή, νὰ τραγουδᾷ γνωρίζει Κῶς

Πολλὴ ἐν' ἀγάπη 'ποῦ βῶ σου βαστῶ,
νώρισσο πόσα γιὰ σένα πατέω
(πατέω = ὑποφέρω) Καλημ.

Φαρτσαμέντε 'ὁ ἀκ-κουσ-σέανε,
σέντα τίς πω 'ν' ὄν ἀν-νωρίση

(φαρτσαμέντε = ψευδῶς, ἀκ-κουσ-σέανε = κατηγοροῦν) αὐτόθ.

Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Γαδάρ. διήγ., στ. 173-175 (ἐκδ. Wagner, σ.129) «καλὰ νὰ ἐγνωρίζετε, συντρόφοι ἐδικοὶ μου, | τοῦτα ποὺ μέλλει νὰ γενῇ, ἐπόνειε ἡ ψυχὴ μου». Συνών. ἀ π ε ι κ ά ζ ω 8, ξέ ρ ω. β) Ἐχω πειρὰν τινος, δεξιότητα, ικανότητα περὶ τι σύνθηθ.: Γνωρίζω ἀπὸ φατ - ἀπὸ γλυκύσματα - ἀπὸ μελέτη - ἀπὸ διάβασμα - ἀπὸ καιρὸ - ἀπὸ θάλασσα - ἀπὸ περπάτημα - ἀπὸ πολιτικὴ - ἀπὸ φτώχεια. Γνωρίζω καλὰ τὸν κόσμον κοιν. Γνωρίζω τοὺς Μυκονιάτες καλὰ Ἀμοργ. Ἀμα θωρῆς τ' ἀπομεσήμερο καὶ φνσᾷ βαχαρία, τὸ πρῶτ' σίγουρα θὰ φνσήξῃ μελέμι κατὰ ποῦ λέν' ἐκεῖνοι ποὺ γρωνίζουνε (βαχαρία = ζέφυρος, μ π ά τ η ς) Μῆλ. Ἀφοῦ γρωνίζω τῇ δουλειᾷ, τὰ παπούτσια μου τὰ μετζεσολιάζω μοναχός μου αὐτόθ. Ἀπὸ τσ' ἔξε πρῶτες μέρες τ' Ἀγούστου καὶ τσ' ἔξε τελευταῖες γνωρίζουνε τὸ γαῖρὸ Κρήτ. (Μεραμβ.) || Γνωρίζω μοῖρα (= ὑπανδρεύομαι) Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὡ, ποῦ νὰ μὴ γνωρίση μοῖρα (ἀρὰ) Κρήτ. (Νεάπ.) Δὲν ἐγνώρισε ἀντρα-γυναικα (δὲν ἔχει πειρὰν ἀφρο-

δισιακήν) κοιν. || Παροιμ. Χαρά 'ς τὸν πού γνωρίζει γυαλί, μαλλί καὶ σίδερο (εἶναι εὐτυχής ὁ κάτοχος γνώσεων σχετικῶν μὲ πολυτίμους λίθους, ὑφάσματα καὶ μέταλλα) Πελοπν. || Ἄσμ.

Ἔχω κ' ἓνα ναντόπουλο πού τοὺς καιροὺς γνωρίζει
Ν. Πολίτ., Ἐκλογ., σ. 128, 14.

Εἶχαν καὶ τρία μωτσόπουλα 'πού τοὺς καιροὺς γρωνίζον
Τῆλ.

Κι ἂν τὸ εἶπε ὁ ἥλιος, νὰ μὴ βγῇ, τ' ἄστροι μὴ βασιλέψη.
κι ἂν τὸ εἶπε κόρη ἀνύπαντρη, μοῖρα νὰ μὴ γνωρίσῃ
Πελοπν. (Ἄρν.) Συνών. γνώθω 1, κατὰ λαβείνω, νοιώθω, ξέρω. 3) Ἀναγνωρίζω, διακρίνω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλημ. Κορίλ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Βουν. κ.ά.) Καππ. (Ἀνακ. Φάρασ. κ.ά.) Πόντ. (Οἶν. Ὀφ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Μόλις τὸν εἶδα, τὸν γνώρισα. Ὅταν τὸν ἰδῶ, θὰ τὸν γνωρίσω. Αὐτὸ εἶναι δικό μου, τὸ γνωρίζω. Τὸν γνώρισε ἀπὸ τὰ παπούτσια - τὰ ροῦχα - τὴν ὁμιλία - τὸ περπάτημα. Ἐγνώρισε τὸ δαχτυλίδι κοιν. Ἐν σέ ἐγνώρισα Κύπρ. Καθένας τὸ προῖμ-μαν 'αὐτ' ἐγνωρίζει Πόντ. Σὰ τ' ἐλέπ'ν ἄτην τὸ πρῶι ὁ κόσμος ἔξ' μερέαν, ἐγνωρίζ'ν ἄτην (ἔταν τὴν βλέπουν ἔξω τὸ πρῶι οἱ ἄνθρωποι, τὴν γνωρίζουν) Πόντ. (Ἀντρεάντ.) Ἐκεῖνος τὸν ἐγρόνιζε πῶς εἰν' ὁ βασιλιάς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Τ'ς ὀρνιθές μου τσι γρωνίζω ὅπου κι ἂ τσι δῶ Κρήτ. (Ἀνατολ.) Σὰ νὰ γρώνισα τὴ φωνὴ Κρήτ. (Χαν.) Νὰ βγάλω τὴ βολίδα, νὰ μὲ γρωνίσῃς (βολίδα = μανδύλα κεφαλῆς) Κρήτ. (Ιεράπ.) Ἐσὺ μοῦ λές πῶς μ' ἔχεις ξαναθωρούμενο, μὰ ἐγὼ ὅμως δὲ σέ γρωνίζω πχῶς εἶσαι Μῆλ. Εἶδα μνιὰ μάκου νὰ πιράῃ, ἀλλὰ δὲν τ'ν ἀγνώρ'σα πωιά ἦταν (μάκου = γιανιὰ) Μακεδ. (Δασοχώρ.) Ἔτσ' π' ἀδυνάτ'σα, δὲν ἀγνωρίζουμι Μακεδ. (Κοζ.) Ἰσαμι τὰ τέσσερα χρόνια γνωνρίζουντι κὶ τοῦ γίδ' κὶ τοῦ πρόβατον ἀπὸ τὰ δόντια τ'ς Μακεδ. (Βροντ.) Σὶ γνώρ'σα κι ἂς μὴ γλέπου καλὰ Στερελλ. (Φθιώτ.) Οἱ πλούσις δὲ γνωνρίζ'δι ἀπ' τ'ς φτονχές, ὅπου πρῶτα Σάμ. Ἰδὲ μακριὰ τὴ γρωνίζ-ζω τὴν τροῦλ-λα μου (τροῦλ-λα = αἰξ με ὄρθια κέρατα) Κῶς (Πυλ.) Γνωρίζ-ζεται ἡ πατούχα του αὐτόθ. Στάθ'κι μὴ τὸν γκαζούδ' 'ς τοὺν παραστάθ' νὰ τοὺν γουρυνίσ' (γκαζούδι = λάμπα πετρελαίου, παραστάθ' = παραστάτης τῆς θύρας) Α. Ρουμελ. (Καβακλ.) Κέκο μου καλούλη, εἶπε ὁ ἄλλο, 'ἐν μὲ ἐν-νωρίζεις; Ἀπουλ. Ὁ φρονάρι πῶ ἐν-νωρίδ'ζε καὶ ὁ φούρνο ἐκ-καλός; γιατί ἐ πλάκα 'σπριάζει (ὁ φούρναρης πῶς γνωρίζει ὅτι ὁ φούρνος εἶναι καλός; γιατί ἡ πλάκα ἀσπρίζει) Καλημ. Σέντσα τίς πω νὰ τὸν ἐν-νωρίσῃ (χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ κανεὶς) αὐτόθ. Ἰκάν-νουνε τὰ σήματα 'ς τ' ἀτ-τία ἀτ-τά πρόατα, γιὰ νὰ τ' ἐν-νωρίσουνε (κάνουν σφραγίδες 'ς τ' ἀφτιά τῶν προβάτων, γιὰ νὰ τὰ γνωρίζουν) Κορίλ. Ἀρτε χερῶσι νὰ ρωνιστοῦσι (τώρα ἄρχισαν νὰ διακρίνονται) Μπόβ. Κανέσε τὸν ἦσ'πε ἄγρωνεῖ (κάνεις δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ) Χωρίο Βουν. Ὁ 'σι νιουξίζου τὰ μάτη ντι; (δὲν ἀναγνωρίζεις τὴ μητέρα σου;) Μέλαν. Ἀμα κἀναῖ κοντά μ', γουνωρᾷ στ' (ὅταν ἦρθαν κοντά μου, τοὺς ἐγνώρισα) Χαβουτσ. Ἀμα 'ν' θωράτσ' ὁ Νικολάκ', γουνουρέ νι (ἔταν τὸν εἶδε ὁ Νικολάκης, τὸν γνώρισε) Βάτικ. || Φρ. Νὰ σέ ἰδῶ καὶ νὰ μὴ σέ γνωρίσω (ἀρά) πολλαχ. Νὰ σέ φέρου καὶ νὰ μὴ γνωρίζεσαι (συνών. ἀρά) Κάρπ. (Μεσοχώρ.) || Παροιμ. Γνώρισ' ἡ φακὴ τ' ἀγγειὸ τ'ς (ὅμοιος ὁμοίῳ πελάζει) Μακεδ. (Σιάτ.) Τοῦ γνουρίζ'νι σὰ δού κάλπ'κου ἄσπρου (ἐπὶ προσώπου τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ μειονεκτήματα ἢ πλεονεκτήματα εἶναι εἰς ὅλους γνωστά) Σάμ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαχ. πολλαχ.)

Ὁ ποντικὸς τζ' ἂ ἀλευρωθῇ, ὁ κάτ-τος τὸ γ-γνωρίζει

(ἀναγνωρίζεται ὅ,τι καὶ ἂν προσπαθῇ κανεὶς νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὸν ἐνδιαφερόμενον) πολλαχ. Ὁ λύκος τὸ στυλλὶ ἀπὸ τὴ βαβιξιά τὸ γνωρίζει (ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα) Πελοπν. (Λάστ.)

Γνωρίζονταὶ δὰ μᾶ'ονῶ πού τ'ς ἔχον τζ' ἀλειχῆνες (ἐπὶ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος τὰ ἰδικά του ἐλαττώματα ἀπεκδυόμενος τὰ ἀποδίδει εἰς ἄλλον) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Γνωμ.

Πρᾶγμα πού γνωρίζεται, | χωρὶς κρίση παίρνεται (πρέπει νὰ λαμβάνῃ τις τὸ ἀναγνωριζόμενον ὡς ἀνήκον εἰς αὐτόν, χωρὶς ν' ἀναμένη διατυπώσεις) Ζάκ.

Πρᾶγμα γυρενάμενο 'ς τὸ νοικοκύρη πάει (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Πελοπν. (Λακων.) Τὸ γνωμ. εἰς παραλλαχ. πολλαχ. || Ἄσμ.

Νὰ σέ ἰδῶ, νὰ σέ γνωρίσω, | νὰ σέ διπλοχαιρετήσω
Πελοπν. (Γαργαλ.)

Καὶ 'πέ μου τὰ σημάδια του, ἴσως τὸν ἀγνωρίζω
Κύπρ.

Τὸν ἄντρα της δὲν ἐγνωρᾷ, τὸν εὐλογιστικὸν της
Χίος

Ὁ ἔρωτάς σου μ' ἔκαμε καὶ σὰν τρελλὸς γνρίζω
κ' οἱ φίλοι μου μὲ χαιρετοῦν καὶ δὲν τοὺς ἐγνωρίζω
Νίσυρ.

Γρωνίζω τὸ κορμάτισσ-σου-ν-ἀπὸ τίς νοστιμάδες
Μεγίστ.

Φιλᾷ ἀδερφός τὴν ἀδερφή καὶ κείνοι δὲ γνωριοῦνται
Κῶς (Κέφαλ.)

Δγυὸ φίλοι τοῦ Βανγέλη τὴν ἐ-γνωρίσασι
Κῶς (Ἀσφενδ.)

Βάλε καδένα 'ς τὸ λ-λαιμό, καρδιὰ μαλαματένη,
νὰ σέ γρωνίσουν, νύφ-φη μου, πῶς ἦσου χαδεμένη
Κῶς (Πυλ.)

Λουβγιάρης κι ἀξυπόλυτος νὰ πάῃς νὰ γνρίζῃς,
ὅπου περνῶ καὶ σοῦ μιλῶ καὶ σὺ δὲ μὲ γρωνίζεις
αὐτόθ.

Βλέπον σας οὐλ' ἀχαμνιασμέν', π' τ'ν πεῖνα δὲ γνουρ'ζό-
στι

Λέσβ. (Ἀγιάσ.)

Ἐβὼ σέ ν-νωρίδ'ζω ἐς τὴλ-λινγουνέρα
(λινγουνέρα = λόγος, ὁμιλία) Ἀπουλ. (Καλημ.)

Χωρῶ τοὺς λὰς μέσ' 'ς τὰ στενὰ τζαὶ 'ἐν τοὺς ἀγρωνίζω
(χωρῶ = θωρῶ, λὰς = λαὸς) Κύπρ. || Ποίημ.

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψη | τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερὴ
Δ. Σολωμ., 1. Ἡ σημ. καὶ ἀρχαία. Βλ. Εὐριπ. Ἡλ. 630 «οὐ πού τις ὅστις γνωριεῖ μ' ἰδῶν, γέρον;» Ἡρωδιαν. 5.4.7 «τὸ γένειον ἀποκειράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο». Συνών. ἀπεικάζω 1. β) Ὁμολογῶ, παραδέχομαι πολλαχ.: Ὅσα κι ἂν τοῦ 'κανε, δὲν τοῦ τὸ γνωρίζει πολλαχ. Δὲν περίμενα νὰ μοῦ τὸ γνωρίσῃς Πελοπν. (Κορινθ.) Ἐ γνωρίτζεις χάρ' Σίφν. Ὁ ἀφχάριστος, τοῦ 'καμα τόσα καὶ τόσα καὶ δὲ μοῦ τὰ γνώρισε Πάρ. Γνωρίζου τοῦ καλὸ π' μοῦ 'καρὶς Εὐβ. (Ἀγία Ἄν.) Δὲ μοῦ τὸ γνωρίζει Πελοπν. (Αἶγ.) Δὲν τότε γνωρίζω καμμίαν καλωσύνην Λεξ. Βάιγ. Πού δὲν γνωρίζει καλὸ, χάρη (εἶναι ἀγνώμων) Λεξ. Βερναρδ., σ. 22β. Γνωρίζω τὸ σφάλμα μου (παραδέχομαι, ἀναγνωρίζω τὸ σφάλμα μου) πολλαχ. || Παροιμ.

Πού χάρη δὲ γνωρίζεται, μουνδὲ μιστὸ δὲν εἶναι (ὅταν καλὴ πρᾶξις δὲν ἀναγνωρίζεται, παύει νὰ ἔχῃ ἀξίαν διὰ τοὺς ἀχαρίστους) Κρήτ. (Μόδ.) || Ἄσμ.

Πῶς μοῦ τὸ λές, μητέρα μου, νὰ τῶν τὸ συμπαθήσω,
πού δὲ μοῦ κάνουνε καλὸ, γιὰ νὰ τῶν τὸ γνωρίσω;
Κρήτ. (Ἀγιος Βασίλ.) Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Μαχαιρ.,

1.436 (έκδ. R. Dawkins) «να τὸ δώσωμεν ὅλοι καλὰ μετὰ χαρᾶς, ὡς χρέος ἀγωνιζόμενον εἰς τὴν αὐλήν» καὶ Σπαν., στ. 73 (έκδ. Wagner, σ. 4) «ἕνα Θεὸν ἐγνώριζε τῶν πάντων βασιλέα». Συνών. ἀ ν α γ ν ω ρ ί ζ ω 2, πα ρ α δ έ χ ο μ α ι. γ) Διακρίνω, διαγιγνώσκω πολλαχ.: 'Ο καλὸς γνωρίζεται ἀπὸ τοὺς τρόπους του 'Αθῆν. Τὸν ἀδερφοδιώχτη τὸν ἐγνώριζαν ἀπὸ 'να πρασινερό, λαβιδερό σημαδάκι ποὺ 'χει 'ς τὴ μύτη (ἀδερφοδιώχτης = ἡ καταστρεπτικὴ ἐπήρεια ἀδελφοῦ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν του, λαβιδερό = κυανοῦν) Κρήτ. ('Ανατολ.) Εὐτὴ ἡ ἀρ-ρῶστια γρωνίζ-ζεται εὐτὺς, γιατί κοκκινίζ-ζει τὸ σῶμα δοῦ ἀρ-ρῶστου Κῶς (Πυλ.) Τώρα γρώνισα τοὺς φίλους μου καὶ τοὺς ὀχτροὺς μου αὐτόθ. Τοῦ χαμαλὸν 'ἐν τὸν ἀγωνίζεις, γιατί ἀλ-λάσ-σει τὸ χρῶμα του (χαμαλὸν = χαμαιλέοντα) Κύπρ. (Κυθρ.) || Γνωμ.

'Ο γέρος τσ' ἀν στολίζεται, | σ' τ' ἀνήφορο γνωρίζεται (εἰς οὐδὲν ὠφελοῦν αἱ ἐπιδείξεις καὶ καυχῆσιολογίαι τῶν γερόντων) Εὐβ. (Κάρυστ.) 'Αν-γνωρίζει ὁ β-βέκ-κιο 'ς τ' ἀνέφορο (βέκ-κιο = γέροντ' συνών. μετὰ τὸ προηγούμεν.) Καλαβρ. (Γαλλικ.) || * Ἀσμ.

Τετράδη καὶ Παρασκευὴ κανεῖς μας δὲ γνωρίζει τὴν Παναγίᾶ καὶ βλαστημᾶ καὶ τὸ Χριστὸ καὶ βρίζει Κρήτ. Συνών. διακρίνω, καταλαβαίνω, ξεχωρίζω, χωρίζω. δ) Διακρίνω διὰ τῆς ὁράσεως Εὐβ. Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν. κ.ά.): Δὲν γνωρίζει (ἐπὶ ψυχωρραγῶντος) Εὐβ. Πβ. φρ. 'Εστῆσε τὸ μάτι (ἐστῆσε=ἐστήριξε). Δὲ γνωρίζουν, πιδάκι μ'! (δὲν διακρίνω, δὲν βλέπω) Αἰτωλ. Νὰ γνῶριζ' ἡ γριγιά, τί ἄλλου ἤθιλι! αὐτόθ. Κάνεις πὼς δὲ γνωρίζεις, γέροντα! 'Ακαρναν. 4) Κατανοῶ, ἀντιλαμβάνομαι πολλαχ. καὶ 'Απουλ. (Καλημ.) Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ. κ.ά.): Δὲ γνωρίζει τί τοῦ γίνεται πολλαχ. Συνών. φρ. Δὲν ξέρει — δὲ νρωώθει — δὲν καταλαβαίνει τί τοῦ γίνεται. Δὲν καταλαβαίνει ποῦ τοῦ πᾶνε τὰ τέσσερα. Δὲν ἀγρονίζου (δὲν τὸ βάζει ὁ νοῦς μου) Α. Ρουμελ. (Σιναπλ.) Τσαί τίσπος 'ἐν ἐν-νώρισε τί ἐνε ἔτ-τ-ῶριο μῆλο ποὺ βάστα 'ς τὴ χέρα (τίσπος = κανεῖς) Καλημ. Τότε ἀγρώνει τ' ἦτο ἡ ἀναράδα καὶ τὴν ἔτρωγε (τότε ἀντελήφθη ὅτι ἦταν ἡ νεράιδα καὶ θὰ τὴν ἔτρωγε ἐκ παραμυθ.) Χωρίο Ροχούδ. || Παροιμ.

'Αθ-θροπο θεωρεῖς, καρδιὰν δὲν ἐγνώρίζεις (ἐκ τῆς ἐξωτερικῆς ἐμφανίσεως δὲν δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὸν χαρακτῆρα) Κάρπ. || * Ἀσμ.

'Οδεν περνᾷς, μὴν τραγουδῆς κ' ἡ μάννα μου μανίζει, γιατί ἀποκοκκινίζω 'γὼ κ' ἐκείνη μετὰ γνωρίζει Κρήτ.

'Αγάπα με νὰ σ' ἀγαπῶ, νὰ μὲμ-μᾶς ἀγνωρίζουν Κύπρ. Συνών. ἀ π ε ι κ ᾶ ζ ω 6, ξ έ ρ ω, ν ρ ι ώ θ ω, καταλαβαίνω. 5) Πληροφοροῦμαι Ζάκ. Κέρκ. ('Αργυρᾶδ. Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.): 'Οταν ἐγνώρισε τὸ θάνατόν της, ἐπροσκάλεσε τὰ τρία τση κορίτσια (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. || Φρ. Νὰ μὴ σοῦ γνωρίσω κακὸ οὔτε 'ς τ' ἀκρινό σου δάχτυλο (εὐχὴ) 'Αργυρᾶδ. 6) Γνωστοποιῶ, κατανοῶ λόγ. σύννηθ.: Σᾶς γνωρίζω τὴν ἀπόφασιν τῆς Κυβερνήσεως Λεξ. Μ. 'Εγκυκλ. 7) 'Εξυπνῶ Καππ. ('Αραβαν.) Διὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν πβ. ν ρ ι ώ θ ω = ἐξυπνῶ. 8) Πιστεύω 'Ερεικ. Παξ.: Κάμε καὶ σὺ μὲ βολὰ ἔνανε συρτόκοδο νὰ δὲ γνωρίσω. 9) Προμηγύω 'Ερεικ. Κέρκ. Μαθρ. 'Οθων. Παξ.: Δέστε τὰ καίκια σας καλά, γιατί ὁ καιρὸς γνωρίζει φουρτούνα 'Ερεικ. 10) Μετοχ. παθ. α) Δοξασμένος Λεξ. Βλαστ. 72. β) Εἰδήμων, γνώστης Κύπρ. γ) Γνωστός 'Ανδρ. Κέρκ. Κύνθ.

Λῆμν. Παξ. κ.ά.: 'Ακολούθησε ἕνα γνωρισμένο του μονοπάτι Κέρκ. δ) Εὐδιάκριτος Εὐβ. ('Αγία 'Ανν.)

γνωριμα ἐπίρρ. Γ. Ξενόπ., Πλούτ. καὶ φτωχ., 14. 'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ὡ ρ ι μ ο ς.

Κατὰ τρόπον γνωστόν: Πλησιάζουν μετὰ τὸ ζευγαρωτὸ βῆμα τοὺς ποὺ ἀντηχοῦσε τόσο γνωριμα 'ς τὴ γειτονιά.

γνωριμάδα ἡ, πολλαχ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ὡ ρ ι μ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά δ α.

Γ ν ὡ ρ ι μ ί α 2, τὸ ὅπ. βλ.: * Ἀσμ.

'Ωφον! πόσ' ἀποθάνασιν ὁμορφα παλληκάρια, κ' ἐκείτουντα χάμαι 'ς τὴν γῆν μετὰ δίχως γνωριμάδα! Κρήτ.

γνωριμία ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. ('Αργυρόπ. 'Ιμερ. 'Ινέπ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) γνωριμιά Εὐβ. (Βρύσ.) Λυκ. (Μάκρ.) Κρήτ. Πελοπν. (Γαργαλ. Καρυόπ. Μαργέλ. Παιδεμέν. Ποταμ. Τριφυλ. κ.ά.) — Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1.147 — Λεξ. Βυζ. Μπριγκ. Περίδ. Πρω. Βλαστ. ἀγνωριμία Κύπρ. γνωριμιά 'Ηπ. (Κουκούλ.) γνωριμιά Πελοπν. (Βερεστ. Καρβελ. Κοντογόν. Μηλιώτ. Πυλ.) γνωριμιά Στερελλ. ('Αχυρ.) γνωρ'μιά Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἐγνωριμιά Πόντ. (Κερασ.) γρωνιμιά Κάρπ. ('Ελυμπ.) Κάσ. Σύμ. γρωνιμιά Μεγίστ. γρωνιμιά Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγρωνιμιά Κύπρ. ἀγρωνιμιά Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) γρωνιμιά Κύπρ. ἀγρωνιμιά Κύπρ. γρωνιμιά Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐγρωνιμιά Πόντ. (Κερασ. Χαλδ. Χόψ.) ἐργωνιμιά Πόντ. (Κερασ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ ν ὡ ρ ι μ ο ς. Διὰ τὸν σχηματ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,349. 'Ο τύπ. γ ν ὡ ρ ι μ ι ᾶ καὶ εἰς 'Ερωτόκρ. Δ 1250 (έκδ. Σ. Ξανθοῦδ.) «γιατὶ οὐδὲ γνωριμιά οὐδὲ σουσσοῦμιν ἔχει».

1) 'Η σχέσις μεταξὺ δύο ἢ πλείονων ἀνθρώπων, τὸ νὰ εἶναι τις γνῶριμος, συνδεδεμένος διὰ σχέσεώς τινος κοιν. καὶ Πόντ. ('Αργυρόπ. 'Ιμερ. Οἶν. 'Οφ. Τραπ. Χόψ.): 'Εχει πολλὰς γνωριμίας. Τὰ καταφέρει μετὰ τις γνωριμίας ποὺ ἔχει. Χωρὶς γνωριμίας δὲν κάνεις τίποτα κοιν. 'Εγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ γνωριμιά μετὰ τοῦνο τὸν ἀνθρωπο Μέγαρ. Μ' αὐτόν μᾶς συνδέει παλιὰ γνωριμιά 'Αθῆν. Τὴν γνωριμίαν αὐτ' κ' ἔχω (= δὲν τὸν γνωρίζω) 'Αργυρόπ. 'Εξέβεν ἄς σὴν ἐγνωριμίαν (= ἐξῆλθεν ἐκ τῆς γνωριμίας, φέρεται ὡς ξένος) 'Ιμερ. Μετ' ἀτόνα γνωριμίαν οὐκ ἔχομε 'Οφ. 'Επανδήαμε καὶ κάναμε γρωνιμιά ἕνα μ-μᾶν-ῶο κριστιανὸ (= συναντήσαμε καὶ ἐγνωρίσαμεν ἕνα καλὸν χριστιανόν, δηλ. ἀνθρωπον) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καὶ καμμιὰ λαχτάρα πόθον μῆτε δῆρα γνωριμιάς δὲν παράδερε μετὰ 'ς τὸν τρόπο τοὺς Κ. Παλαμ., Γράμματ., ἐνθ' ἀν. || * Ἀσμ.

Μῆλομ-μου Τριπολίτικο, Βεροντιανόμ-μ' ἀπ-πίδι, πάνω 'ς τὴ γνωριμιάμ-μας εὐρέθη τὸ ταξίδι

Σύμ. 'Η σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. γ ν ὡ ρ α 1. β) Μετων., τὸ πρόσωπον μετὰ τοῦ ὁποίου γνωρίζεται τις κοιν.: Εἶναι μὲ παλαιὰ μου γνωριμιά (ἐν ἀπὸ πολλοῦ χρόνου γνωστὸν ἄτομον). Ξεχάστηκαν κ' οἱ γνωριμίες, ξεχάστηκαν ὅλα κοιν. 2) 'Η ἀναγνώρισις, τὸ σημεῖον ἀναγνώρισεως, τὸ νὰ ἀναγνωρίζεται τις Κάρπ. ('Ελυμπ.) Κάσ. Κρήτ. Λυκ. (Μάκρ.) Εὐβ. Πελοπν. (Καρβελ. Καρυόπ. Κόρινθ. κ.ά.) Πόντ. ('Ιμερ. 'Ινέπ. Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω.: 'Ετσι πὼς ἔγινε, δὲν ἔχει γνωριμιά Κόρινθ. Δὲν ἔχει γνωριμιά (ιδίως ἐπὶ ἀτόμου ἀπισχναθέντος) Εὐβ. 'Αδελφὸν τὸν ἀδελφὸν τρώει κ' ἐγνωριμίαν κ' ἔχ' (ἐκ παραμυθ.) Τραπ. Ποῦ νὰ μὴν ἔχῃς γρωνιμιά (ἀρά) Κάρπ. ('Ελυμπ.) || * Ἀσμ.

